

Paul Martin utazása Nakanoshimába, az Oki-szigetekre.

(Részlet Paul Martin hírleveléből)

Ez a 800. évfordulója *Gotoba* császár száműzetésének *Okinoshima*-ba, ami a mai modern *Shimane* prefektúrában található. A sziget három órányira van, ami egy modern komppal közelíthető meg, de a viharos évszakokban, gyakran törlik a járatot. Így nem nehéz elképzelni, hogy milyen nehéz volt eljutni a szigetre a 13. században. Ezt még *Gotoba* az egyik *Waka*-jában (A *Waka*, "japán vers") is illusztrálja, amelyet *Oki* szigetére érkezésekor komponált.

A projekt ötlete azután született meg, hogy 2017-ben ellátogattam a szigetre.

A kutatásom során történeteket hallottam egy *Fuigo*-ról (kovácsfújtató), amely egy kis utcai szentélyben volt kiállítva. Azonban a kutatásom idején, a szentély már évek óta üresen állt. Már régen terveztem, hogy meglátogatom azt a helyet, amit kutatok, hogy megnézzem, és hogy megismerjem a környéket, és meghallgassam a helyiek véleményét. Így hát kapcsolatba léptem az *Oki* szentéllyel, amelyik a *Gotoba* császár múzeumért is felelős. Elmondtam nekik a legendát, amit a *Fuigo*-ról hallottam, mire ők "Így van, itt is van!" - válaszolták, mire csodálkozásomban azon kaptam magam, hogy azt kérdeztem: "Lehetséges megnézni?", mire ők nagyon lazán azt válaszolták: "Igen, nem probléma. Mikor jön?". Néhány rövid héten belül, már úton is voltam.

A Fuigo.

Az *Oki*-szigeteken *Ama* városban, Nakanoshimában, tett látogatásom az egyik legmeglepőbb és leghálásabb utazásaim közé tartozik.

Egy sötét és meglehetősen viharos éjszakán érkeztem a szigetre. Leszálltam a kompról és kitaláltam, melyik busszal menjek egy *Ryokan*-ba (hagyományos fogadó).

Nem sokat láttam. Nagyon vidékies volt, alig volt közvilágítás. A sofőr tájékoztatott, hogy mikor kell leszállnom, és amikor leszálltam, egy vidéki kereszteződésben találtam magam, ahol a *Nakamura Ryokan* az egyik sarkon állt.

Későn vacsoráztam, és végül egy üvöltő vihar kezdetén tértem nyugovóra.

Meglepetésemre kora reggel hangos harangszók hallatszottak be az utcáról, majd nyilvános bejelentések.

Amivel nem számoltam, az a szárazföldre való visszajutás volt.

Még nagyobb meglepetésemre, a bejelentés az volt, hogy a zord időjárás miatt a Hydrofoil komp szárazföldre való átkelését törölték.

Csak másnap reggel kellett volna visszamennem, de mivel városi ember vagyok, nem gondoltam arra, hogy a közlekedést határozatlan időre leállíthatják.

Megreggeliztem, és úgy gondoltam, hogy teszek egy laza sétát a szentélyhez, és a múzeumba, és meglátogatom *Gotoba* császár sírját a tervezett találkozási helyem előtt.

Ahogy elhagytam a *Ryokan*-t, egy kis furgon állt meg mellettem, és egy vidám, idősebb férfi szólított meg. Ön Paul Martin, és a *Gotoba* császár múzeumba megy?

Kissé meglepődve válaszoltam igennel. Ő *Tamura* úrként mutatkozott be (akkor 82 éves volt), és azt mondta: "Ugorjon be, elviszem a múzeumba".

Szóval..

Egyébként mivel túl korán érkeztem, nem tudtam megnézni a császár sírját.

Kiderült, hogy *Tamura* úr volt a kardszakértő, aki a múzeum és a szentély kardjait gondozza.

Cikkeket írt róluk a sziget magazinjába, és az apja is írt könyveket és füzeteket *Gotoba* császár és a sziget történetéről a szentélyben lévő bolt számára.

Bevezettek a múzeumba, és ott találkozhattam a kapcsolatommal, akivel már eredetileg is kapcsolatban álltam, *Murao* úrral és bemutattak az idősebb *Murao* úrnak is, aki a szentély főpapja volt.

Körbevezettek a múzeumban. A régészeti leletekkel kezdtük, de hamarosan a félemelet felé vettük az irányt, ahol egy jelentős kardkiállítás volt.

Volt néhány fontos kard *Oki* és *Shimane* prefektúra történelme szempontjából.

A prefektúra fontos kulturális értéke a *Rai Kunimitsu* ami egy *Tachi koshirae*, egy hozzátartozó pengével és a pengén *Sukemune* aláírással, amely állítólag a *Kajiya* családból származik.

A kiállítás nagy része azonban a *Showa Gobankaji* tagjaitól származik. Ez különleges volt számomra mivel hallottam már a csoportról, de még soha nem láttam a pengéik egyikét sem, és mesésen szépek voltak.

Tipikusan a korszakra jellemző kardok voltak kiállítva, de volt néhány nagyszerű *Gassan Sadamitsu* (a képen balra, később élő nemzeti kincs *Sadaichi*),

*Horii Toshihide, Yoshihara Kuniie (1. generációs), és Yasukuni kovácsok.
Takahashi Yoshimune (az LNT-s Takahashi Sadatsugu testvére), és még sokan mások.*

Összesen 25 *Showa Gobankaji* penge van, amikből 10-et az *Oki*-szentélynek adtak, 15-öt pedig a *Minase* szentélynek *Gotoba* császár halálának 700. évfordulójára. A *Minase* szentélyből származó pengéket jelenleg a Kiotói Nemzeti Múzeum páncéltermében őrzik.

A múzeumi túra után, és miután megmutattak néhány fontos kardot, ami az *Oki* sziget számára jelentős és az összes *Showa Gobankaji* kardokat, elővettek egy *Fuigo*-t.

A *Fuigo* valójában sok kis darabban volt.

Könnyen meg lehetett mondani, hogy ez egy *Fuigo*, de nyilvánvalóan már nagyon régi volt.

Soha nem láttam még *Kamakura*-korszakból származó darabot, így nem tudom garantálni, hogy valóban abból a korszakból származik-e.

Ezeket a darabokat a *Meiji*-korszakban *Yasusada Koteda* egy egyedi készítésű fadobozba helyezte. *Shimane* prefektúra akkori kormányzója a doboz fedelének belső oldalára egy személyes feliratot helyezett el. (*hako-gaki*).

Amiben az állt, hogy a *Fuigo* már több generáció óta a *Kajiya* család birtokában volt. Bár a (fém) kovács szót *Kajiya*-nak ejtik, a japán írásjelek eltérőek voltak.

A *Kajiya* család egy nagyon előkelő család volt az *Oki*-szigeteken. Ők voltak a tulajdonosai egy *Sukemune Tachi*-nak, amely a *Gotoba* Múzeum gyűjteményében található, és amelyről azt állítják, hogy azt szintén *Gotoba* császártól kapták.

Állítólag volt egy *Tanto* is. Ami azonban évtizedek óta eltűnt, és ezt egy kissé nehéz elképzelni, mivel a *Kamakura*-korszak közepe előttről *Tanto*-k szinte egyáltalán nem léteznek.

Koteda-val (Aki a fadobozba helyezte a *Fuigo*-t) kapcsolatos másik érdekes tény, hogy egy szamuráj volt a *Meiji* restauráció előttől, és *Yamaoka Tesshu* legjobb tanítványa.

Egy érdekes mellékszál: *Koteda* nevével már korábban is találkoztam. Egy jól ismert gyűjtőnek van egy olyan *Tsuba*-ja, ami *Koteda* tulajdona volt, *Tesshu*-tól kapta ajándékba, és egy *hako-gaki*-t tartalmazott, amelyet maga *Tesshu* készített.

A *Tsuba* állítólag nem máshoz tartozott, mint *Oishi Kuronosuke*-hez, a 47 *Ronin* vezetőjéhez.

Egy másik mellékszál: Azt a helyet is nemrég fedeztem fel, ahol *Oishi sepuku*-t követett el, nem messze a *Sengakuji*-tól.

Ezt követően *Gotoba* császár sírja bejáratához vittek és leróhattam a kegyeletemet.

Ez egy igazán furcsa érzés volt ott állni azon a helyen, miután 25 évig csak fekete-fehér fotókon láthattam.

Ezután körbevezettek a közeli területen, és megnéztem a régi *Zenpukuji* templomot, amit leromboltak a *Meiji* restauráció után a buddhizmus és a sintoizmus szétválasztása utáni időszakban.

Volt egy kút is, amelyről azt mondják, hogy már annak idején is ott volt, és a templom és *Gotoba* vízforrása volt akkoriban. Szintén elmondták, hogy *Gotoba* tényleges lakhelye a templom és a kút között volt.

Mindezek előtt terült el a *Katsura*-tó, amely *Gotoba* egyik híres *Waka*-versének alapjául szolgált.

Aztán átmentünk egy kis résen a fák között, és az *Oki* szentély mellett jöttünk ki. A szentély tágas volt és gyönyörű.

A szentély mellett volt egy kis hely, egy ősi focijátéknak, amelyet úgy hívnak, *Kemari*, és ez egy másik olyan tevékenység volt, amiben *Gotoba* császár állítólag kitűnt.

Kifejeztem a tiszteletemet a *Gotoba* császár szentély szellemének, amit sintoista módon tettem.

A szentély jobb oldalán két kő emlékművet szenteltek az Élő Nemzeti Kincs kardkovács *Gassan Sadaichi* számára.

Mint korábban említettük, Ő is a *Showa Gobankaji* tagja, volt és 1975-ben utazott el a szigetre, hogy a fiával *Sadatoshi*-val és más tanítványaival együtt ünnepélyes kovácsolást végezzen a szentély előtt.

Készítettek egy csoportképet is, és a képen szerepel még egy másik fiatal tanonc, aki úgy néz ki, mintha ő lenne a csapat legújabb tagja.

Ez a fiatal tanonc ellenben nem más, mint *Mikami Sadanao* kardkovács mester, aki az All Japan Swordsmith Association elnöke lett többek között. Szóval, egy újabb emlékeztető, hogy soha ne adjuk fel az álmainkat.

Visszamentünk az ösvényen, ami *Gotoba* császár halotti máglyájához/sírhelyéhez, vezet, majd visszatértünk a főútra a *Gotoba* Múzeummal szemben.

A sírhelyhez vezető úttól jobbra egy másik, meglehetősen nagy kőből készült emlékmű található. Amely *Gotoba* császár és a *Gobankaji* rövid történetét írja le, amelyet *Sato Kanzan sensei* írt.

Úgy éreztem, mintha sok apró felfedezést tettem volna és kevésbé ismert rejtett kincsekre bukkantam volna.

A múzeumban eltöltött rövid pihenő után körbevezettek a szigeten, és különböző helyekre vittek, amelyek valamilyen módon kapcsolatosak *Gotoba* császárral.

A hely, ahol a hajója kikötött és partra szállt *Saki* kikötőjében, egy kő, amin ült, miközben a szolgálai szállást kerestek, a szentély, ahol végül az első éjszakáját töltötte a szigeten, majd a modern főútvonalakon keresztül megmutatták azt az utat, amelyen végigsétált a hegytetőn, hogy eljusson a *Zenpukuji* templomhoz.

(A *Zenpukuji* templom harangjának másolata a *Gotoba* császár Múzeum előtt lóg. Az eredeti harangot azonban áthelyezték a ??? szentélybe, és a *Shimane* prefektúrában lévő *Yunotsu* faluba lóg).

Ezután elvittek arra a helyre, amely számomra a *Fuigo*-legenda magva volt. Olvastam valakinek a blogjában egy pletykáról, miszerint a *Fuigo*-t sok éven át egy utcai szentélyben tárolták.

A terület neve szintén a kardkészítéshez kapcsolódott, és nagy hasadékok/lyukak voltak a sziklaoldalon.

A pletykák szerint onnan szedték ki a vashomokot. Ezek azonban mostanra már tele vannak nem kívánt tárgyakkal.

Tamura úr nagyon lelkesen hangsúlyozta, hogy ezek valójában csak lyukak voltak, amelyeket dolgok tárolására vájtak, hogy elkerüljék a nemkívánatos látogatókat, de a terület valójában magántulajdonban van, és így akarták elkerülni, hogy egyesek csak úgy bejelentés nélkül felbukkanjanak.

Visszamentünk a főútra, és ott volt az az utcai szentély, amit már fényképeken láttam. Még mindig üres volt, és a kor előrehaladtával fokozatosan romlott. *Tamura* úr arról is tájékoztatót, hogy a *Fuigo*-t soha nem tárolták ott, de egy kardot igen. Azonban azt eltávolították és restaurálták.

Ezután egy rövid sétára a múzeumtól, meglátogattuk az egykori *Murakami* rezidenciát. Az épületet a későbbiekben átépítették, de a *Murakami* család több száz éve itt lakik. A *Murakami* egy fontos család az *Oki*-szigeteken, és mivel *Gotoba* császár nagy barátai voltak, ők lettek a sírjának gondozói is sok generáción keresztül.

A családfőt úgy hívják *Sukekuro*, és *Sukekuro* úr jelenlegi a 48. generációt képviseli a család történelmében.

Olyan tárgyak is vannak, mint például egy teáscsésze, amelyet *Gotoba* közvetlen halála esetén juttattak el a családhoz.

A területükön van egy másik kis kút is, amelyről azt mondják, hogy *Gotoba* szerette a benne lévő vizet egy bizonyos tea fajta készítéséhez.

Sok más egyéb tárgyi emlékü is van.

Több császár is megpihent náluk, amikor meglátogatták *Gotoba* sírját.

Ez volt egy másik hely, amit eddig csak fotókon láttam, aztán hirtelen megvan a 48. generációs *Sukekuro* családfő és *Gotoba* császár csészéjét a kezembe tartva csak üldögélünk!

Visszamentünk a *Gotoba* császár múzeumba, ahol egy darabig kedvemre bolyonghattam. Többek között a híres Nemzeti Kincs portréjával és *Gotoba* császár végrendeletének valóság-hű másolataival a vörös kézlenyomattal, amelyek a *Minase* szentélyhez tartoznak, de a Kiotói Múzeumban vannak kiállítva.

Az is nagyszerű, ahogyan a végrendeletet a múzeumban kiállították, ahogy *Gotoba* kezének körvonalait egy üveglapra nyomtatták, így az ember a saját kezét ráhelyezheti az üveglapra és összemérheti a saját kezét *Gotoba* császáréval.

Azonban miután olyan sok ezzel kapcsolatos történelmet tanulmányoztam át és láttam a történelmi helyeket, amelyek ténylegesen *Gotoba* császár életének utolsó 19 évéhez tartoztak, ahogy a kezem az üveghez ért, hirtelen megéreztem mindennek a súlyát, a történelmét és a fontosságát, és *Gotoba* utolsó éveinek szomorúságát.

Aminek csak egy kézméret ellenőrző lenyomatnak kellett volna lennie, az inkább egy megható élménnyé vált.

Egy egész napos, elképesztő információkkal túlterhelt nap után, miközben sok mindent kipipáltam a bakancslistámon, amikről korábban nem is tudtam, jóllaktam az *Oki* marhahúsos *Yakitori*-val és leöblítettem némi szakéval, majd karaokézta, amíg el nem jött a lefekvés ideje.

Elképesztően rövid, de nagyon mély alvás után, ragyogóan ébredtem. Még mindig mély vágyat éreztem, hogy újra elmenjek *Gotoba* császár sírjához, hogy nyugodtabb tempóban készíthessek még felvételeket és magamba szívjam az egészet.

A *Ryokan*-tól csak egy rövid sétára volt, és elég sok időm volt még a kompom indulásáig.

Az időjárás jó volt, és nagyon békés, mivel még kora reggel volt.

Megérkeztem a mauzóleum elé, ismét tiszteletemet tettem, és elkezdtem elmerülni a hely atmoszférájában.

Még mindig kissé szürreális volt ott lenni. Fenséges volt, minden megvolt benne, amire az ember vágyik, *Wabi-sabi*, *Mono no aware*, a természet, minden.

Aztán rájöttem, hogy eddig csak szemből láttam a sírt, amit csak két alacsony fal és a kapu választott el tőlem. Úgy döntöttem, hogy ha már itt vagyok, és talán ez lehet az egyetlen esélyem, hogy egyszer körbe fogom járni az egészet.

Ahogy körbejártam az oldalait, rájöttem, hogy amit én valaminek a tetejének hittem, valójában csak egy fal volt egy kis tetővel.

Hirtelen, a szemem elé tárult *Gotoba* császár tényleges halotti máglyája/sírja, ami már 800 éve ott állt.

Úgy éreztem, mintha olyasmit láttam volna, amit nem kellett volna, de ott volt...

(Amikor visszatértem Tokióba, felfedeztem, hogy a Google Maps-en is meg lehet nézni).

Hirtelen libabőrös lettem, megállt bennem az ütő. Úgy éreztem, hogy az egész terület olyan, mintha egy 800 éves időkapzsula lenne, tele kellemes meglepetésekkel.

Mindazzal együtt, amit elmondtak és megmutattak a hétvégén, összeadva a sír tényleges megtekintésének érzékszervi túlterhelésével, villámcsapásként ért a felismerés, és megszületett a gondolat, hogy meg kell alakítanom a *Heisei Gobankaji*-t.

Ebben a hónapban, 2021 október 16-án, a *Shin* (Új) *Gobankaji* projektet egy kardkovácsolási bemutatóval az *Oki* Szentély előtt tartjuk, és ezt élőben közvetítjük.

Gassan Sadatoshi sensei a kérésemre beleegyezett, hogy reprezentál egy kovácsolási bemutatót, ahogyan azt apjával tette 46 évvel ezelőtt, 1975-ben. Ezúttal, amikor visszatér *Oki* szigetre, elhozza a fiát, *Sadanobu*-t is.

Már megkértem *Sadanobu*-t is, hogy jöjjön vissza 18 év múlva, *Gotoba* császár halálának 800. évfordulóján.

Sadatoshi apja, *Gassan Sadaichi* (élő nemzeti kincs), egyike volt a *Showa Gobankaji*-nak, akik 1939-ben mindannyian kardot készítettek és szenteltek *Gotoba* császárnak.

Az ő kardja az akkoriban használt kardkovács neve, *Sadamitsu* felhasználásával készült.

Úgy látom, hogy ez az esemény egy kiváló lehetőség arra, hogy megszilárdítsunk egy olyan hagyományt, amely elismeri *Gotoba* császár japán kardokra gyakorolt hatását.

Miközben segít lehetőséget biztosítani a készségek megőrzéséhez és egy generációs adatbázis összegyűjtéséhez, szintén segít a reprezentatív kovácsok generációs gyűjteményének létrejöttében az egyes császári korszakokból.

Úgy gondolom, hogy ez egy hihetetlenül értékes kutatási forrássá válik a távoli jövőben.

Részben azért, mert a jelenlegi *Kiku-Gosaku* és az eredeti *Gobankaji*

létezése azért nem egyértelmű, mert nincsenek meg az ezt alátámasztó bizonyítékok.

Ez jelenleg egy olyan törekvés, hogy lehetőségünk legyen dokumentálni, rögzíteni és megőrizni az összes olyan közelmúltbeli történelmi bizonyítékot, amellyel most rendelkezünk.

Ez alkalommal, bár a projekt neve *Shin-Gobankaji*, a kovácsok ezen generációját akiket meghívtak a részvételre *Heisei* (1989-2019) *Gobankaji*-ként fogják emlegetni (a tömeges finanszírozás sikerétől függően).

Még mindig azon gondolkodunk, hogyan tehetjük elérhetővé az összes eladásra kínált tárgyat, amiknek megvásárlásával támogatják ezt a kezdeményezést.

Nem tudjuk még, hogyan tehetnénk ezeket nemzetközileg elérhetővé, mivel a crowdfunding oldal tulajdonosai csak a DHL-t használják, ami nem fog *Nihonto*-t külföldre szállítani. Keressük a módját, hogy ezt megoldjuk.

Jelenleg azonban vizsgáljuk azokat az lehetőségeket, amelyekkel proxy crowdfundingot és szállítást tudunk végezni a Japánon kívüli emberek számára, akik valóban szeretnének egy, a projekthez kapcsolódó pengét.

A crowdfunding egyik visszatérő ajándéka a különböző méretű fa plakettek lesznek, amelyeken az Ön nevét, vagy az Ön által látogatott egyesület/klub, vagy Iaido/kendo/kenjutsu klub nevét írják rá.

Ez egy ideig ki lesz állítva a szentélyben, mielőtt a szentély páncéltermében eltárolják őket, mint a feljegyzések részét-e projektben.

Szeretem ezt a lehetőséget, mivel viszonylag olcsó, és megmutatja, hogy *Gotoba* császár japán kardokra gyakorolt hatása milyen messzire jut el a világ minden tájára.

Még ha nem is szeretne adományozni, kérem, fontolja meg, hogy megosztja a weboldalunkat és az általunk publikált médiákat, és népszerűsítése *Gotoba* császárt és a különböző *Shin-Gobankaji*-kat.

Itt van néhány link *Gotoba* császárral és a különböző *Gobankaji*-kkal kapcsolatos információkhoz.

A *Toshiba* Nemzetközi Alapítványnak írt esszém a Japan-Insights oldalukról:

https://topics.japan-insights.jp/Public/pdf/japan-insights_jp/topics/JIN_EmperorGotoba.pdf

A *Gotoba* császárról és az *Oki*-szigetekről szóló YouTube-videóm első része:

<https://youtu.be/DLoz8ASu4oY>

Egy *Kiku-Gosaku* penge, amely jelenleg a *Suntory* Művészeti Múzeumban van kiállítva *Roppongi*-ban, de a Kiotói Nemzeti Múzeum tulajdonát képezi.

https://emuseum.nich.go.jp/detail?langId=&content_base_id=101117&content_part_id=001&content_pict_id=003

